

Ema a jednorožec

Medailon moci

Oldřiška Ciprová

Ilustrace Lenka Němcová

bambóok

Ema

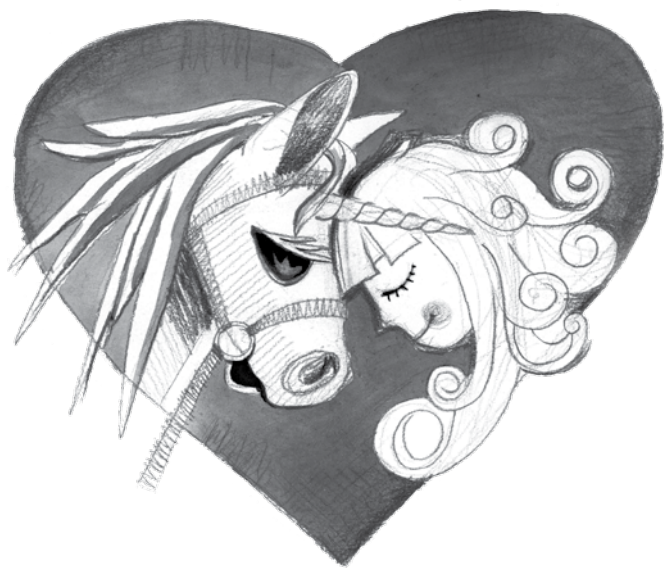
a jednorožec

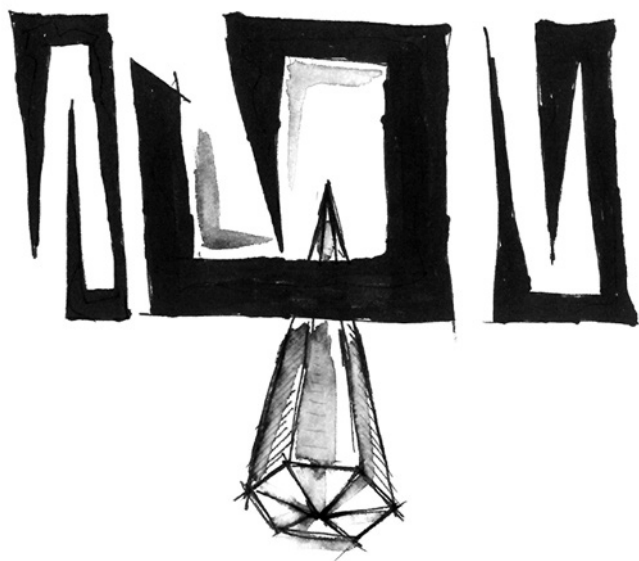

Medailon moci

Oldřiška Ciprová

Ilustrace Lenka Němcová

První kapitola

„Emo! Emo, posloucháš mě vůbec?“ Barča zatahala Emu za rukáv a ta sebou cukla, jako by si teprve teď uvědomila, že na ni kamarádka mluví. Stály právě před školou a čekaly, až jim školník otevře vrata do budovy. Ema však celou dobu upírala oči na školní bránu.

„Promiň, cos říkala?“

„Říkala jsem, že mě poslední dobou vůbec nevnímáš. Nevnímáš nikoho. Chodíš jak ve snu. Děje se něco?“ Barča počkala, až se k ní Ema otočí čelem, a založila si ruce v bok.

„Dneska asi nepřijde,“ odpověděla Ema smutně.

„Kdo?“ Barča nechápala, o čem Ema mluví.

„Ten novejš,“ vzdychla Ema. Před očima se jí vybavil obličej nového spolužáka, který k nim do třídy chodil už celý týden. Štíhlý kluk s obrovskýma očima a zádumčivým výrazem nedal Emě spát.

Barča, která zatím vůbec nechápala, co se s kamarádkou děje, pokrčila rameny. „Co je na tom? Je divný. Ani nevím, jak se jmenuje.“

„Kristián.“

„Pěkně blbý jméno,“ utrousila Barča. Chytla Emu za ruku a prodíraly se davem dětí do školy. Školník právě otevřel.

„Zdá se ti to jméno fakt blbý?“ zeptala se Ema v šatně.

„Jak pro holku. Ale k němu se hodí. Je takovej... no prostě... jak z jiného světa. A ten náhrdelník, co má na krku! Prostě slečinka.“ Barča se v klidu přezula a čekala, až se k ní Ema připojí. Ta však seděla zaraženě na lavičce a vůbec se nehýbala.

„Co ti je? Emo, tohle už s tebou není možné!“ zlobila se Barča. „Jsi jak zpomalený film.“

„To není náhrdelník, ale medailon,“
prohlásila Ema hluše. „Můžou ho mít i kluci.
A vidělas ty jeho oči?“ Barču tím dokonale
odzbrojila.

„Co?“ vykřikla Barča netrpělivě.

„No, jestli jsi viděla, jaké má ten Kristián oči?“ opakovala Ema bezelstně a upřela na Barču pohled.

„Já jsem tě slyšela,“ zabručela Bára, „jenom nechápu, proč bych se měla dívat na jeho oči.“

„Jsou prostě... krásné,“ vydechla Ema a zasněně na kamarádku mrkla.

„Emo, on se ti líbí!“ obvinila ji Barča, které to konečně došlo.

„To tedy líbí,“ protáhla Ema. „A jak!“

„Hustý!“ vyjekla kamarádka a posunula si brýle na nose. „A proč mi to říkáš až teď?“

„Nekřič tolik,“ mírnila ji Ema a ztišila hlas. „Trochu jsem si myslela, že si všimneš,“ pokrčila pak rameny. Konečně se přezula a vstala.

Vyšly směrem ke třídě.

„Je divný,“ oznámila jí Barča stroze. „Když se na mě dívá, vypadá, jakoby koukal skrz mě. Leze mi z toho mráz po zádech.“

„Mně taky,“ rozesmála se Ema. „A to se mi líbí!“

„Ty jsi střelená!“ zasmála se konečně Barča taky. „Co s tím provedeš?“ zeptala se pak,

když se uklidnily. Ema, která právě sahala na kliku od třídy, ruku povolila a otočila se na kamarádku. V jejím pohledu se zračilo zoufalství.

„Já nevím! Vůbec si mě nevšímá. Musíš mi s tím pomoci!“

Barča se pleskla do čela. „Já? Nemám s klukama žádné zkušenosti.“

„No, dobře, ale vždycky si víš se vším rady. Četla jsi toho milionkrát víc než já.“

„To sice ano, ale jak sbalit kluka přece nemůžeš načíst někde v knížce.“

Zdálo se, že to Emu zklamalo. Celá jako by navenek zvadla. Spustila ruce volně podél těla a zatvářila se smutně. „Chtěla bych ho prostě líp poznat. Zatím jsem moc příležitostí neměla. Ještě nikdy se mi žádný kluk nelíbil. A Kristián nemá jenom krásné oči – on vypadá, jako by potřeboval zachránit. Je pořád takový... takový...“ nemohla najít to správné slovo, které by Kristiána vystihlo.

„Divný. Je divný!“

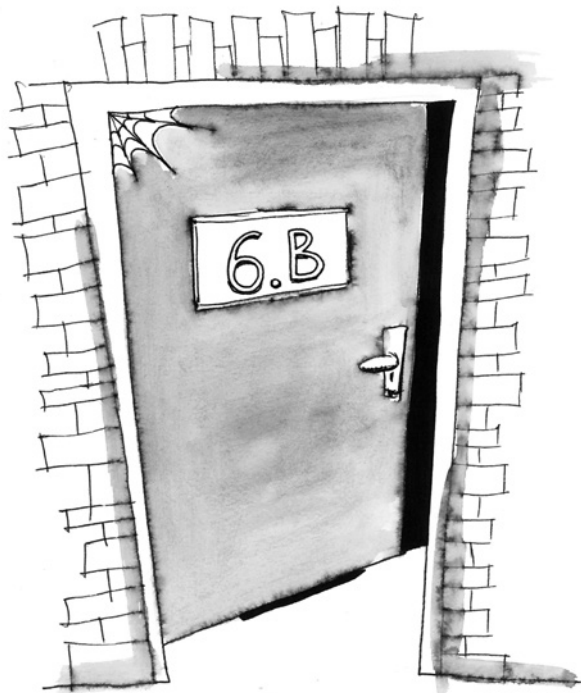
„Barčo, nech už toho. Musíš mi pomoci. Jsi moje kamarádka,“ připomněla jí Ema.

„A ty jsi Vyvolená. Kdo jiný by mohl mít každého kluka, na kterého si ukáže prstem?“

„No jo,“ rozzářila se Ema a smutek byl ten tam. „Jsem přece Vyvolená. Ted' chybí už jen jedna jediná věc.“

„Jaká?“

„Aby si toho všimnul!“ zasmála se Ema a zvesela vklouzla to třídy.

+

Druhá kapitola

„Vůbec si mě nevšímá!“ stěžovala si Ema dva dny nato, když šla s Bárrou ze školy.

„Protože si nevšímá nikoho a ničeho. Vypadá jako ty, když něco lovíš na mobilu, taky mě pak nevnímáš,“ Barča chtěla Emu nějak rozveselit, ale musela si přiznat, že jí to moc nejde. Kristián se jí příliš nezamlouval a to, že se kvůli němu Ema trápila, v Báře moc sympatií nevzbuzovalo.

Zanedlouho se obě děvčata ocitla se před Bářiným domem. „Tak ahoj zítra, Emo,“ usmála se Barča na kamarádku a dodala: „A netrap

se pořád. Už jsem ti přece říkala, že všechno potřebuje svůj čas. Je v naší škole nový, asi mu chvíli potrvá, než se s námi začne kamarádit. Nemluví přece ani s klukama ve třídě. To se určitě poddá!“

„Jsi hodná, Barčo,“ ocenila kamarádčinu snahu Ema a mávla na pozdrav. „Tak zítra.“

Ema se pak pomalu courala k sobě domů. Za chvíli už byla úplně ponořená do svých myšlenek a přistihla se, jak se sama pro sebe usmívá – ostatně jako vždycky, když myslela na Kristiána.

Najednou jí něco blesklo před očima.

Ema překvapeně zalapala po dechu. Obraz nějakého ornamentu, který si nedokázala uložit do paměti. Záblesk trval jen velmi krátce – téměř začala pochybovat, že se to stalo. Jenomže pak se to přihodilo znovu a zase. Ema musela zastavit a opřít se o lampu, aby se trochu zmátořila. Nechápala, co se to děje, ale cítila, jak se jí zmocňuje prudká bolest hlavy. Bříšky prstů si začala masírovat spánky a poklesla v kolenou. Obraz před očima stále blikal. Objevoval se a mizel, ale Ema pořád nedokázala rozpoznat,

co na něm je. Zavřela oči, protože se chtěla soustředit. Už ten znak určitě někdy viděla, ale nebyla schopná si vybavit, kdy a při jaké příležitosti.

Bolest v hlavě neustupovala a navíc se k ní přidala malátnost. Ema si zděšeně uvědomovala, že sotva zvedne vlastní ruku. Prudce otevřela oči a rozhlédla se kolem sebe. Vyjekla hrůzou.

Nic kolem nemělo jasné obrysy. Všechno – auta, lidé, domy – jako by plavalo v bílém oparu, který se pomalu měnil v hustou mlhu, jež se plíživě omotávala kolem všeho v Emině obzoru.

„Emo,“ uslyšela náhle v hlavě známý hlas. Zněl třpytivě a kovově – přesně tak, jak si ho pamatovala. Ema natáhla ruku do prostoru před sebou.

„Keiro,“ zašeptala.

„Vyvolená,“ zazněl Keiřin hlas ještě hlasitěji a byl plný starosti. „Cítím nebezpečí. Teď nesmíš spát, Emo. Teď ne.“

„Já nespím, Keiro,“ bránila se Ema, která dobře vnímala, jak jí celým tělem prostupuje nezadržitelná únava. Mlha kolem ní byla stále hustější. Už nebylo vidět na krok.

Nastalo nepřírozené ticho.

A pak ta bílá mlha pohltila i Emu.